

CENNET'İN KULAKLARI

-Eveet, nerede kalmıştık?

Müdür bey hızla odaya girerken konuyu unutmuşu benziyordu. Gelen acil bir telefon yüzünden koca göbeğiyle koşturarak odadan çıkmış ve görüşmeleri yarım kalmıştı:

-Hah, nerede kalmıştık hatırladım. Efendim, talep ettiğiniz “Koruyucu Aile Hizmeti” çoğu zaman “Gönüllü Aile ve Evlat Edinme” hizmetleri ile karıştırılmaktadır. Gönüllü ailelik, çocukların kuruluşlardaki yaşantılarına yardımcı olmaya yöneliktir. Hafta sonu ve tatil günlerinde kuruluş müdürlüğü tarafından uygun bulunan çocukları evinizde misafir etmeniz mümkün olabilmektedir. Koruyucu aile sisteminde ise aile; çocuğun bakım, yetiştirme ve eğitim sorumluluğunu devlet ile paylaşmaktadır, çocuğun velayeti öz ailesinde kalmaktadır. Evlat edinme ise, tahmin edeceğiniz gibi biyolojik aileleri ile yaşama şansını kaybetmiş çocukların...

Birden düşünceleri ile adamın sözlerini jilet gibi kesti kafasında. Eşi müdüre dönük dinlemeye devam ederken Erdem, yine her zaman yaptığı gibi, kafasında kendi kendini suçlamaya devam ediyordu:

“Ne vardı sanki bu kadar hayal kuracak? Babam da zaten ikinci bir çocuk istememiş zamanında, annem istiyormuş ama babam ‘Ya bu da özürlü olursa?’ korkusundan hiç yanaşmamış bu düşünceye...”

Hemen küçüklüğünden beri annesinin anlatıp durduğu, babasını kahraman göstermeye çalıştığı masalımsı öykülerden oluşan o takıntılı düşünce döngüsüne girmeye başlamıştı. Babasının, ilk çocuğunun özürlü oluşunu öğrendiğinde *“Topuk kanından böyle bir şeyi nereden bileceksiniz!”* diye kavga etmek için bilinçsizce ta Ankara’ya, Hıfzısıhha Merkezi’ne gidip orada memurlarla tartışması...Senelerce bu gerçeği kabullenemeyip farklı farklı doktorlarda çözüm araması...Yük olacak korkusu ile bir çocuk daha istememesi... Oğluna bir kardeş yaparlarsa bebekten alınacak kordon kanının oğlunun tedavisinde kullanılma olasılığından bahsedilmesi ve nihayet bu nedenle abisinin tedavisi için Erdem’in dünyaya getirilişi...

- Siz ne diyorsunuz bu konuda?

- ...

-Erdem Bey?

-Efendim, pardon anlayamadım, hangi konuda?

Ebru’nun sinirli bakışları ile yüz yüze geldi. Müdür, Erdem’in konuyu dinlemediğini fark edip muzip bir şekilde onu konuşmaya çekmeye çalışırken eşi *“Yine başka dünyalardasın, ben sana çıkışta sorarım!”* bakışı ile yakalamıştı Erdem’i.

-Eşinizin Cennet’e koruyucu aile olmak konusundaki görüşünü soruyorum. Hemfikir misiniz?

Kafasından *“Ne fark ederdi sanki kızımız tek çocuk olarak büyüse? Neymiş, yok zaten Ankara’ya akrabalarından kaçmak için taşınmışız da o yüzden kimsemiz yokmuş, yok efendim Defne ile kendisi zaten evde yalnızmış da, hep benim işim ailemden önemliymiş de, artık okula da başladığı için ya Defne’nin psikolojisi bozulur da sosyalleşemezmiş de, mutlaka kardeş sevgisini tatmalıymış da...Tamam, o kadar konuştuk öncesinden ikinci çocuksuz da olur diye ama gitti bu sefer de koruyucu aileliği buldu.”* diye geçirdi. Ama her zaman olduğu gibi olumsuz hiçbir şey söyleyemedi ve biraz duraladıktan sonra müdürün dediğini başıyla onayladı:

-Evet tabii ki müdür bey, hemfikirim.

-Tamam o zaman, malum evli çiftlerde çiftin mutabakatı mevzuatlarımızda yazıyor, yani hem eşiniz hem de siz için belge isteyeceğiz.

Sonra müdür önünde duran pembe kartonlu dosyayı açtı, hızlıca okumaya başladı:

-Arkadaşlarımız analizinizi yapmışlar, Erdem Bey siz özel sektörde çalışıyorsunuz, eşiniz Ebru Hanım’la 10 yıldır evlisiniz. Ebru Hanım, siz de çalışıyormuşsunuz ama Erdem Bey’in iş

değişikliği nedeni ile Ankara'ya taşınınca işi bırakmak durumunda kalmışsınız. Burada akrabalarınız yok, Ankara'da yeni bir yaşam kurmuşsunuz 3 sene önce sanırım. Kendi kızınız da ilkokula bu sene başlamış, herhangi bir sağlık sorunu da yok...Arkadaşlarımız gelip evinizde de ziyaret etmişler sizi, her şey normal bir aile düzenindeymiş. Tamamdır o zaman, ben toplanacak belgeler ile ilgili detaylar için arkadaşlarıma bilgi vereceğim, çıkışta kapıda soldaki danışmadan istenen belgeleri iletecekler size. Siz de haftaya kadar evrakları tamamlarsanız sözleşmemizi yapıp Cennet'in koruyucu ailesi olmaya başlayabileceksiniz. Hem okullar da yarıyıl tatiline giriyor haftaya, böylece kızınız Defne de inşallah ilk yarıyıl tatilini Cennet ablası ile geçirebilecek.

Müdürün elini sıkıp merdivenlerden indikten sonra istenen belgelerin olduğu zarfı alıp daha Çocuk Hizmetleri Genel Müdürlüğü'nün kapısından çıkarırken başlamıştı tartışma:

-Hani önceden konuşmuştuk, kabul etmiştin Erdem? Adamı tam dinlemedin bile!

-Dinlemez olur muyum hiç Ebru? Ben sadece...

-Sen sadece ne! Yine ne bahane uyduracaksın çok merak ediyorum.

-Müdür odadan çıktığında dikkatim dağıldı. Tekrar odaya girdiğinde anlatmaya başlayınca da baktım adam sürekli devlet memuru diliyle mevzuatı konuşuyor, zaten o pembe kartonlu dosyalıklara sinir olurum biliyorsun, öyle olunca bir an sıkıldım ve...

-Ve, yine o takıntılı düşüncelerle insanları kafanda yargılamaya başladın, değil mi?, diye sözünü kesti arabaya binerlerken Ebru. Yıllar geçip onunla daha az konuştukça karısı daha da hırçınlaşıyor, zaten iyice azalan iletişimlerinde daha başlangıçta sözünü keserek de konuşmayı kestirip atıyordu. Böylece Erdem'in -zaten pek de içinden gelmeyen- konuşma isteği tamamen kesiliyordu.

-Hep aynı bahaneler Erdem; evlilikte, işinde, sokakta, arabada...Sanki kendin cam fanusta büyümüşsün gibi küçümser düşüncelerle insanları dinlemeden yargılıyorsun ve asıl konudan hemen uzaklaşıp kendi dünyana kaçırıyorsun. Ama aslında kaçtığın korkular da böylelikle hep seni buluyor. Seni biliyorum, yine abinle ilgili takıntılara gitmişsindir müdür çocuklardan bahsederken...Ve eminim öyle dalıp gidince de korumaya alacağımız çocuğun sağır ve dilsiz olduğunu anlamamışsındır bile!

Erdem bir anda direksiyonun hakimiyetini kaybeder gibi oldu ve arabayı sağa çekti. Bir an soluklandı ve panik yapmamış gibi davranmaya çalıştı. Eve gidene kadar tekrar ikisi de hiç konuşmadılar.

Eve girdiklerinde Defne uyuyordu, bakıcı ablaya teşekkür edip evine gönderdiler. Ebru hızlıca yatak odasına gitti, içerden hıçkırıkları duyuluyordu. İşte o anda Erdem'in kafasına karısının çantasındaki dosyaya bakmadığı dank etti. Dosyanın içinde, toplanacak evrakların listesinin bulunduğu zarfta, aynı zamanda koruyucu ailesi olmaya talip oldukları kızın kısaca bilgileri de yazıyordu:

“Cennet Hürreis, 12 yaşında, 4 çocuklu bir ailenin en küçüğü, babası inşaat işçisi, Ankara'da işsiz kaldığı için İstanbul'a çalışmaya gitmiş. Eve annesi ve abileri bakmak zorunda kalmış. Masraflara yetişemeyince devletten yardım istemişler ve ...” buraya kadar klasik bir Yeşilçam filmi senaryosu...

Bu noktada ise durakladı, bundan sonrasının altı kırmızı kalemle çizilmişti:

“...sağır ve dilsiz olduğu için özel bakıma ihtiyaç duymaktadır. Eğitim gördüğü Ankara Altındağ'daki işitme engelliler okuluna da devam edebilmesi gözetilerek babasının işleri ve aile yaşamı düzeline kadar devlet koruması altına alınmıştır. Koruyucu aile hizmeti alabilir.”

Ebru'nun ne yapmaya çalıştığını anladığında düşüncelerinden utandı. Hayır, engelliler ile ilgili önyargılı tutuma, büyük olasılıkla abisinden dolayı, asla inanmamıştı. Hiçbir zaman abisini saklamak istememişti, toplumun dayattığı *“Ne diyeceğiz bunlara, engelli mi, özürlü mü?”*

Aslında Anadolu’da sakat derler bunlara...” polemiğine de bu yüzden sinir oldu hep. Bu bir durumdu ve gündelik hayat insanların, sanki kendi zavallı hayatları ve günahkar tutkuları normalmiş de bu tutkuları olmayan bazı insanlar onlardan farklıymış gibi onlara sıfat aramaları Erdem’in bu olgulara her zaman daha soğuk yaklaşmasına neden olmuştu.

-Canım kızım, ne çabuk uyandın?

Tam daha derin düşüncelere dalacakken çıplak ayakları ile koşarak babasının kucasına gelip yerleşmişti Defne. Biraz gülüştüler, Defne okulda öğrendiği yeni bir şarkıyı okuyuverdi hemen. Akşam yemek faslı yine uzun sürdü, karı-koca hiç konuşmadılar yemekte, sonra kızlarının banyo telaşı, saç kurutmaca, masal saati ve nihayet Defne’nin gece uykusuna dalışı...

Ebru kızlarını uyutup salona geldiğinde, Erdem uyuklamayı kesip elindeki gazeteyi göstererek tekrar iletişime geçmeye çalıştı. Ortamı ısıtacak diye hiçbir şey olmamış gibi muzipçe gülerek:

-Baksana Ebru, Rusya’da Başbakan Medvedev bir açıklama yapmış ve *“Amerikalıların insani değerlerde daha üstün olduğunu kabul ediyoruz. Örneğin biz evlat edinirken çocuğun önce fiziksel özelliklerine bakarız, özürlü ise evlat edinmeyiz. Amerikalılar ise özürlü olup olmasına bakmaksızın çocuk evlat edinebiliyorlar.”* demiş. Sanırım biz de sonunda Amerikalı olduk böylece.

Ebru’nun kayıtsız ve bunalmış yüz ifadesini fark ettiğinde Erdem yine teşbihte hata yaptığını anladı:

-Erdem anlıyorum, bu hikaye ile evlendik seninle. Evet, baban seni senelerce abinin tedavisinde işe yaramadığın iması ile suçladı, ama bu senin suçun değil, anla artık! Aslında hayatta kimse mutlu değil, ama herkes de senin gibi *“Dünya bana acısın.”* demiyor, sen böyle çevreyle dalga geçtikte daha çok acı seni bulacak. Ah bunu bir kabullensen...

Erdem’in hemen yüzü düşmüş ve kendi dünyasına ve o düşünceler denizine çekilivermişti. O bebekken kendisinden alınan kordon kanı ile yapılan hücre yenileme tedavisine abisinin metabolizması yanıt vermemişti, bu tedavi yöntemi daha başlangıç aşamasındaydı ve yeni yeni geliyordu. Babası tüm parasını bu tedaviye harcadığı için elinde hiçbir şey kalmamış ama kalan gücüyle kendini büyük oğluna adamaya devam etmişti. Küçük oğlu Erdem ise dünyaya getirilme amacının abisi olduğundan habersiz olarak büyümüş ve babasının ona neden hiç sarılmadığını anlayamamıştı.

-Baksana, seçtiğin sözcüklere bile dikkat etmiyorsun. Biz o bahsettiğin Amerikalılar ya da Ruslar gibi evlat edinmeyeceğiz, koruyucu aile olacağız, zaten sana da bu şekilde aktarmıştım bu iş daha düşünce aşamasında iken. Biliyorum, çocuk fikrinde hayal kurmaktan korkuyordun hep ve Defne’ye hamileliğimde hiçbir şeyden bahsetmedin, ama bak kızımız sağlıklı...Buna şükredip artık köşemize çekilelim istiyorsun ama hayat hep böyle matematiksel akıyor, her olayı modelleyemezsin içinde yaptığın projeler gibi. Ailenle kavgaların yüzünden defalarca iş değiştirdin, en sonunda düzenimizi bozup Ankara’ya geldik. Kızımız için olduğu kadar senin için de işi bıraktım biliyorsun. Küçüklüğümde beri merak ettiğim çocuk gelişimi konusunda kendimi daha da geliştirebilmek için okul öncesi eğitim kurslarına gidiyorum Ankara’ya geldiğimizden beri, bir kere bile sormadın neden diye. Geçişirdin her konuşmamızı. Kızımızın en önemli zamanında ona bir abla bulma şansı fikri aklıma düştüğünde, yine bir şey söylemedin. Ama hiç kimse bu kadar tepkisiz olamaz Erdem, hele ki böyle ciddi kararlarda.

Gerçekten de Erdem ikinci çocuğu istemezken, sağır ve dilsiz bir çocuğun kendi kızına ablalık yapacağını ve ona kardeş hissini yaşatacağı konusunu anlatan eşini daha önce hiç dikkatli dinlemediğini fark etti.

Bu olgudan kaçtığı çok açıktı. Kendi sorunlu bir aileden geldiği için, toplumun sorunlu olarak gördüğü insanların yaşamlarına yanaşmak ve bu yaşam döngüsüne dahil olmak istemiyordu. Ama hayat denen büyük bir şakaydı işte, belli ki bunu da yaşaması gerekiyordu.

-Özür dilerim Ebru, beni affedebilecek misin?

-Ben seni böyle seviyorum zaten, önemli olan senin kendini affetmen...Böylece ön yargılarından kurtulacak ve herkesi koşulsuz sevebildiğini göreceksin.

Sarıldılar...

...

Bir hafta sonra zilleri çaldığında ailecek kapının önünde hazır bekliyorlardı. Koca göbekli müdürün arkasına saklanmış, kırmızı saçları iki yandan sıkıca örülmüş, ürkek ama sevimli bir kız çocuğuydu karşılardaki. Anne örgüsü yeleşti, kocaman yeşil gözleri ile aynı renkti. Sessizliği sadece fiziksel gerçekliğinden değil, kendinden de kaynaklanıyor gibiydi. Üstü başı tertemizdi ve mis gibi kekik kokuyordu.

Müdür, Cennet'i gözleri ile içeriye yönlendirirken Ebru'ya dönerek:

-Evet, işte Cennet kızımız Ebru Hanım. Onunla çok iyi anlaşacağımıza şüphemiz yok.

-Çok teşekkürler müdür bey, içeri girmez misiniz?

-Teşekkür ederim, başka bir zaman belki.

Erdem yine konuşmadı, kibarca gülümsemeye çalışıp başını salladı. Müdürle vedalaşıp kapıyı kapattıktan sonra hep beraber salona geçtiler. Evrakları topladıktan sonra Cennet'in gelişine ailecek hazırlanarak geçen son bir haftada Erdem, Ebru'dan hızlı bir şekilde derdini anlatacak ve karşısındakini anlayacak kadar işaret dili benzeri bir uygulama olan parmak alfabetini öğrenmeye çalışmıştı. Ebru okul öncesi eğitim kurslarına giderken işaret dili ve parmak alfabetini de öğrenmişti, zaten Cennet'in kimsenin koruyucu aileliğine verilmezken onlara verilmesinin nedeni de Ebru'nun bu eğitimi olmuştu. Cennet ile Defne'nin iletişimini de Ebru böylelikle sağlayacaktı.

İlk akşam yemeği başlarken herkes sessizdi. Cennet bir yandan yemeğini yerken, bir yandan da aile üyelerinin kendi aralarındaki konuşmaları onların ağızlarını okuyarak çözmeye çalışıyordu.

Toplumun bakış açısının olumsuzluğu, Cennet'in ruhuna hiç ama hiç yansımamış görünüyordu. Defne'nin "*Abla*" derken yaşadığı mutluluk, çok çabuk bir kaynaşma sağlamıştı iki kız çocuğu arasında... Cennet'in ürkek yeşil gözleri bir anda mutluluk çizgileri ile dolmaya başlamıştı. Ebru'nun başlangıçtaki "*Acaba anlaşabilecekler mi?*" endişesi, bu karşılıklı gülüşler ile yerini tarifsiz bir mutluluğa bıraktı.

Gece boyunca Ebru, kızları beraber bol bol gezdireceğini, Cennet için Defne'nin odasına bir çocuk yatağı daha aldıklarını anlatarak Cennet'in evde olmasından kaynaklanan mutluluğunu göstermeye çalışıyordu. Bildiği tüm iletişim yöntemlerini kullanarak...

İlerleyen akşamların birinde Erdem her zaman yaptığı gibi akşam yemeğinden sonra biraz gazete okuyup uyukladı. Bir türlü çözemiyordu şu yemek sonrası uyuklamayı, yapılacak bir sürü iş bu uykunun kurbanı oluyordu. Sonra hep eline alıp da çalamadığı, babasının ona emanet ettiği tek eşya olan bağlamayı eline aldı. Denedi, yine çalamadı:

"O kadar da derse gittik şu Ankara'da ama olmuyor, çalamıyorum arkadaş!"

Halbuki ne kadar da meraklıydı müziğe, Kızılay'daki türkü barların önünden geçip duruyordu daha çok tını duyabilmek için. Ne kadar uğraşsa da blok flüt dahi çalamazken hep bir enstrüman çalmak istediğini söyleyen ebeveynler sürüsüne dahil olmaktan kurtulamamıştı. Bahanesi bayağı çoktu, işlerine yoğunlaşmaktan müziğe vakit ayıramadığı için bağlamayı öğrenemiyor, öğrenemedikçe bahane bulup daha da uzaklaşıyordu.

Kimsenin duymadığına emin olduktan sonra kendi kendine söylendi:

“Neyse, ben yapamıyorum ama kızım öğrenecek...”

Defne'ye okuma hediyesi olarak keman almıştı. Belki daha anlamıyordu ama illaki öğrenecekti. “Aman hayal kurduğum anlaşılmasın.” diye yine içinden konuşmuştu.

Ebru çocuklar uyuduktan sonra onları götürdüğü yerleri, yaptıkları alışverişleri anlattı Erdem'e gece boyunca. Özellikle Kuğulu Park'ta çok eğlenmişlerdi. Defne'nin Cennet ile küçük küçük el hareketleri yaparak anlaşmaya başladığını ve Defne'nin bir abla sevinci yaşamasından kaynaklanan mutluluğunu söyleyip durdu. Çay içerlerken birden Erdem'in gözü köşede duran Defne'nin kemanına gitti:

-Ebru, kemanın üzeri mi çizik?

-Ah evet...Eve geldiğimizde ben Defne'nin üzerini değiştirirken Cennet de buradaydı, kitaplığın yanından kemanı alıp biraz kurcalamış, yerine koyarken de çizmiş biraz, bir şey yok yani.

Erdem, Ebru'nun beklemediği bir anda patladı:

-Nasıl ya! Ebru, neden bu kadar dikkatsizsin? Nasıl böyle bir şeye izin verirsin! Bu keman Defne'yi müziğe özendirmek için köşede tuttuğumuz bir şey biliyorsun, nasıl onun olan bir eşyayı böyle özensizce bu kızın kurcalamasına izin verirsin? Hem zaten kız...

Bir anda duraladı... Bu sefer Ebru, gözleri çakmak çakmak, öfkeli bir çıkışla karşılık verdi:

-Zaten kız sağır diyecektin değil mi? Ne kadar duygusuz oldun, inanamıyorum sana ya! Alt tarafı bir eşya, bir insanın hevesinden ne kadar önemli olabilir ki? Seni anlayamıyorum Erdem, bunun için bana bağırmanı önemsemiyorum ama eğer bunu Cennet'in yanında da yaparsan benden çekeceğin var!

Erdem o anda hayatı boyunca saçma bulduğu, engellilere dair toplumsal kalıplara kendinin dahi kapıldığını farketti. Çok üzüldü, yaprak yaprak döküldüğünü hissetti. Kendinden utanmıştı, hemen geri adım attı.

Sakinleşmek için telefonunu eline aldı, kulaklıklarını takıp Erkan Oğur'dan bir türkü açtı ve kendini sakinleştirdi.

Onu ancak sözsüz müzik rahatlatabiliyordu.

...

Aradan birkaç ay geçtikten sonra Cennet aileye iyice alışmıştı. Bu sırada Erdem iki haftalık bir iş seyahati için yurtdışındaydı. Bu nedenle de Ebru'nun annesi İzmir'den Ankara'ya gelmişti, yalnız kalmasınlar diye.

Erdem seyahatten geldiği sabah izinliydi, evde hep beraber kahvaltı ediyorlardı. Kayınvalidesini yeni uğurlamışlardı ki Erdem hemen fark etti, Cennet'in kulağında değişik bir mekanizma takılıydı. Ebru o anda heyecanla Erdem'e dönüp:

-Erdem, sana telefonda eve geldiğinde göreceğini söylediğim sürpriz buydu. Cennet bizi duyuyor artık!

Cennet duyduğunu gösterecek şekilde bu cümleden sonra gülümsedi ve başını onaylar gibi yukarı aşağı salladı. Erdem de bu onayı gülümseyerek karşılıdı:

-A, çok sevindim. İnanılmaz bir haber bu, çok güzel!

Ebru detayları anlatmaya başladı:

-Ankara'da doktorluk yapan bir arkadaşşıma Cennet'ten bahsettiğimde, Kızılay'da çok ünlü bir Kulak Burun Boğaz profesöründen ve onun çalışmalarından bahsetti. Hocanın uyguladığı biyonik kulak cihazı duyma kaybını neredeyse tamamen ortadan kaldırıyormuş. Ben de Cennet'le konuşup “Denemek ister misin?” diye sordum ve sonuçta artık tüm sesleri duyabiliyor!

-Ne güzel, demek doktor ücretsiz deneme amaçlı verdi bu cihazı. Ne kadar süre kullanacak Cennet bunu? Bir zararı yok ona, değil mi? Çocuk Hizmetleri'nin de onayını almışsındır umarım.

Ebru, önce Defne ve Cennet'i "*Hadi, odanızda oynasanıza biraz...*" bakışı ile odadan uzaklaştırdıktan sonra Erdem'e döndü:

-Tabii ki onların bilgisi dahilinde gittik doktora Erdem! Cihazı ise doktor vermedi, çok pahalı bir cihaz ve yurtdışından satın alınıyor, doktor sadece hekimlik hizmetini ücretsiz verdi arkadaşım sayesinde.

-Vay, o zaman devletin böyle imkanlar sağlaması ne güzel bir şey. Göbekli müdürün kurumu mu ödedi parasını bu biyonik kulağın?, dedi.

-Erdem, ben sana çocuk duyuyor diyorum, sen bana alaycı ifadelerle muhasebecilik yapıyorsun. İnanamıyorum sana ya, inanamıyorum! Ben aldım o cihazı bu kıza!

Ebru o an Erdem'in aklına "*Lütfen ev almak için ayırdığımız paraya dokunmamış olsun.*" düşüncesinin geldiğini anladı ve inadına devam etti:

-Ve evet, ev paramızın yarısını buna harcayarak yaptım bunu, çünkü bu benim payımdı ve istediğim gibi harcarım. Bu yüzden ortak açmıştık hesabımızı bankada. Kusura bakma ama Ankara'da alınacak bir ev, bir çocuğun duymasından daha önemli değil. Sen paranın sana kalan yarısı ile ne istersen onu yapmakta özgürsün!

Erdem'in babasından gelen en kötü mirası, bu ev takıntısıydı. Ne olursa olsun kiradan çıkmak ve bir ev almak istiyordu, biriktirdikleri para ile çok bir şey yapılamazdı ama Erdem'in güvendiği tek kaynak buydu. Bu parayı köşeye ayırdığı için geceleri daha rahat uyuduğunu düşünüyordu gizli gizli...

Erdem tartışmaya devam etmedi, yine yüzü düştü ve izinli olduğu halde işe gideceğini söyleyip uzatmadan evden çıktı. Ebru'nun ne yaptığından emin duran o umursamaz tavır, Erdem'i paranın harcanmasından çok daha fazla üzmüştü.

...

Erdem birkaç hafta bayağı geç döndü akşamları işten eve. Fabrika kuran bir firmada proje yöneticisiydi ve her projenin baş kabusu olan müşteriye söz verilmiş teslim tarihi yaklaşıyordu. O gecelerden birinin dönüşünde eve yorgun bir kafayla girerken, evdekilerin uyumadığını fark etti.

Salondan sesler geliyordu. Şaşırdı, bu saate kalmazlardı normalde. Biraz kulak kabarttı, başta anlayamadı ama sanırım bu keman sesiydi. "*Yaşasın, demek keman hocası bir şeyler öğretebildi güzel kızıma.*" dedi içinden sevinçle. Koşarak salona girdiğinde ise gördüğü manzara ve duyduğu tınılar karşısında hayrete düştü:

Cennet, Defne'nin kemana ile Erkan Oğur'un yorumladığı "*Zeynebim*" türküsünü kemana çalıyor ve tüm notaları gayet net bir şekilde basıyordu. Defne gülerek onu izliyordu, babasını fark edince döndü:

-Hoş geldin baba, bak Cennet ablam ne güzel çalıyor.

Erdem duvara yaslanmış ve ağzı açık Cennet'i izliyordu. Cennet, tüm notaları eksiksiz basabiliyordu. Ebru, haftalardır aralarına giren soğukluğu giderecek cümleler kurmaya başladı Erdem'e:

-Sen seyahatleyken Cennet'e kulaklık takıldığının ertesi günü keman hocası Defne için geldiğinde, Defne yine istemedi ders almayı. Baktım bu arada Cennet bir benim gözlerime, bir de kemana bakıyor.

Erdem koltuğa ilişirken Ebru devam etti:

-Cennet'e kemana denemek isteyip istemediğini sordum ve Cennet istediğini söyledi. Mehmet hocası da itiraz etmedi, "*Hadi bir deneyelim bakalım*" dedi. Arka arkaya 3 ders geldi

ve Cennet'teki yeteneğe o da inanamadı. Mehmet armonisi çok net ve duru olan türkülerden başlamak istedi. Kemana çok uygun partiyonlar yazmış, ne tesadüf ki Erkan Oğur'un parçaları özellikle... Bugünkü dersten sonra da Cennet'in çok kısa bir zaman dilimi içinde neredeyse bir yıllık bir ilerleme kaydettiğini söyledi, buna inanabiliyor musun?

Erdem'in gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı, Cennet duymaya başladıktan sonra Erdem'in hayat boyu gerçekleştiremediği hayallerinin kendisi olmuştu. Gidip ona sıkıca sarıldı.

İzmir'den eski bir arkadaşı olan keman hocası Mehmet'i arayıp yaptıkları bu sürprizi sordu, arkadaşı ise bu sürede bu kadar ilerlemenin kesinlikle gözden kaçırılmayacak bir durum olduğunu söyledi ve *"İyi ki Cennet'e bu biyonik kulaklığı almışsın."* diye ekledi.

-Kulaklığı benim aldığımı mı söyledin?

-Evet, çünkü hala içinde çok iyi bir insan olduğunu biliyorum.

Erdem o gece bu durumu derinlemesine irdelemeye başladığında bunun bir şans ya da mucize olmadığını anlaması çok uzun sürmedi. Ebru çok uzun süren araştırmalar yapmış, ergenlik öncesinde işaret dilini öğrenen işitme engelli çocukların, sonradan öğrenen çocuklara göre çok daha gelişmiş iletişimsel eylemler gerçekleştirebildiğini öğrenmişti. Çünkü aslında sağırlıktan kaynaklanan dilsizlikleri, duyma eylemini gerçekleştirmeye başladıktan sonra yavaş yavaş konuşma eylemini de gerçekleştirebilmelerini sağlıyordu. Geliştirilen yeni cihazları kullanacak bir olanak sağlandığında da, yaşananlar aslında bir mucize olmaktan çıkıp bilimin pozitif gücüne dönüşüyordu.

Erdem gece eşine sınımsıkı sarılıp uyudu.

Yorgunluğunu hatırlamıyordu bile...

...

Sabah uyandığında ne zamandır görüşmediği dayısından bir mesaj vardı telefonunda. Babasının öldüğünü ve gelmek isterse ertesi gün cenazenin kaldırılacağını serzenişli bir dille haber veriyordu. Ne zamandır anne, baba ve diğer tüm akrabaları ile görüşmediği için cenazeye gitmekle gitmemek arasında kalakaldı.

Bir an, son bir ayda yaşadıklarını düşündü. Cennet onda yeni başlangıçların olabileceğinin en somut örneği olmuştu.

Öğlen uçakla İzmir'e giderken, Erdem'in kafasında sorulardan çok yanıtlar vardı. Sessizce Ankara'da izlediği "33 Varyasyon" adındaki tiyatro oyununu düşünüyordu:

"19. yüzyılın vasat bir müzik yapımcısı olan Anton Diabelli, yazdığı kısa bir valse, aralarında Beethoven'ın da olduğu dönemin en ünlü bestecilerinden bu vals için çeşitli varyasyonlar türetmelerini ister. Beethoven bu işi başlangıçta reddetmesine rağmen -maddi nedenler de yüzünden- sonradan kabul eder ve başta altı-yedi tane varyasyon yazmaya karar verir. Ancak işe giriştikten sonra saplantılı şekilde bu basit valse tutulur ve otuzüç tane varyasyon yazarak hayatının en uzun piyano eserini yazmış olur."

Oyun, Beethoven gibi başarılı birinin neden bu kadar basit bir valse önemseydiğini anlamaya çalışan müzikolog bir annenin öyküsünü anlatıyordu. Müzikoloğun duygu durumunu, ALS hastalığını, Beethoven gibi saplantılı bir ruh haliyle bu durumu çözmek için yaşadıklarını ve bu süreçte kızıyla olan problemli ilişkisini de çok çarpıcı şekilde yansıtmaktaydı. Oyunda müzikoloğun araştırma yaptığı kütüphanenin arşiv görevlisinin *"Belli ki kızın senin için sıradan bir valsten öteye geçememiş."* tespiti, oyunu izlediğinden beri üzerinde düşündüğü bir olgu olmuş ve babasının ölüm haberi ile birden Erdem'in kafasında şimşekler çaktırmıştı.

Erdem, babası için sıradan bir vals olmaktan öteye geçememişti. Bu yüzden kendisi de o müzikolog gibi basit şeyleri tutkulu bir şekilde anlamlı kılmaya çalışan insanları anlamaya çalışmış, kendisi de basit şeyleri anlamlı hale getirmeye uğraşmıştı. Tıpkı kızını zorladığı müzik macerası ya da kendini zorladığı proje yöneticiliği kariyeri gibi... Ama Beethoven'ı

heyecanlandırır o basit tınıyı farklı kılmaya ulaşmak değil, o çaba sırasında yaşadığı tutku ve heyecandı belki de...

Erdem de aynısını yapacaktı; artık valsın basit olup olmaması ile değil onu iyileştirmeye çalışırken yaşayacağı mutluluk ile ilgilenecekti. Yani çok sayıda varyasyon yazıp yazmamış olmak artık onun için hiç önemli değildi, önemli olan bu yazma eylemini deneme cesaretini elde etmiş olmasıydı.

Cenaze evinden bu cesaretle içeri girdi yıllar sonra gördüğü akrabaları ona hayretle bakarken...Hiç konuşmadı, kendine susmayı düstur bellemişti. Sadece dinledi; tüm yaşananları, serzenişleri, kırılmaları, ağlamaları, olanı, biteni, doğanı ve öleni...

Babasının definini ve sonrasında İzmir’de bir hafta geçirip Ankara’ya geri dönerken, bu yaz mevsiminden itibaren yanlarında yaşamaya başlayacak annesi ve abisi de dahil artık tüm ailesi için neler yapacağını çok iyi biliyordu.

...
O yıl Eylül’de babasının adını verdiği İşitme Engelliler Müzik Okulu’nu açarken, aklında babasının ölümü sebebiyle yıllar sonra ilk defa gittiği İzmir’den eve döndüğü akşam Ebru’ya işi bırakacağını söylediği andaki görüntü vardı : *“Artık fabrika kurmak yerine okul kurmaya başlayacağı”*ni söylediğinde, Ebru’nun yüzünde hayretle karışık bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. Heyecanı geçtikten sonra Ebru:

-Bankadaki parayla ev almaya çalışacağını sanıyordum, dediğinde onu ikinci kez şaşırtarak:

-Evet, yine ev alıyorum ama bu sefer sadece bizim için değil, demişti Erdem.

Erdem bütün kaygılarını bir kenara bırakmış şekilde sadece o anı yaşıyordu. Artık tutkusu, işi olacaktı. Senelerce stresle çalıştığı ve para için kendini zorlayarak yükseldiği yöneticilik işini bırakmış, sadece *“basit bir valse varyasyonlar yaratmak”* isteyen biri olmuştu. Üstelik gerçekten yaratıp yaratamayacağı endişesini de bir kenara bırakarak...Ve benzer bir endişe ile hayatını tüketen babasının adını okula verip yukarıya muzip şekilde bir selam göndermeyi de ihmal etmeden...

Bahçedeki açılış kokteylinde Cennet’in Beethoven varyasyonlarından birini çalması, ayrıca güzel bir anı olmuştu aile için... Açılışa gelen gazetecilerden biri giriş panosunda yazan sözün Erkan Oğur’a ait olduğunu öğrendiğinde, açılan işitme engelliler okulunun neden hayatın temeline müziği koyduğunu anlaması çok zor olmadı.

Ertesi gün köşesinde bu sözü büyük bir mutlulukla paylaştı:

“Müzik kainat boyuncadır. İnsan nefesine hakim olamayıp ona yaklaşmaya heves eder. Ve insan varlığının müzik olduğunu anladığında, susar...”

